

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Сустрет на друму...

(16)

Пред њим се указа бели друм. Спустио се доле и пошао ходом. С десне стране простирала се густа шума, покривајући добар део пута хладом од широких, лиснатих грана. С времена на време Милош би потрчао из све снаге и јурио би тако 30 до 40 метара у брзом спринту, да би затим успорио корак и пошао опет ходом.

Прошао је једну окуку и ишао средином друма. Неочекивано иза његових леђа одјекну шум аутомобилског мотора. Окренуо се нагло. Чуо је ка ко кочнице шкрипе. Иза кривине указа се предњи део луксузних, спортских кола. Возач изгледа није пазио на кривину и улетео је на ово место пуном брзином, тако да су се кола занела задњим делом, Милош је помислио да ће се преврнути, али је вешта рука за воланом ипак успела да их исправи. Све се то дагодило у магновењу... Милош је отскочио у страну да би избегао судар, јер су кола полетела право на њега. Још док је био у лету осетио је ударац по слабини. Око њега се све окренуло. Знао је да пада, али се више ничега није сећао. Око њега владао је потпун мрак...

Кад је отворио очи угледао је више себе два зелена ока, широм отворена и уплашена. Видео је љупко, забринuto лице, танак нос и једре, правилне усне. Пепељасто сива коса весело се лепршала на поветарцу. Милош је затворио очи и отворио их поново. Не, није сањао. То љупко, лепо лице још увек је лебдело над њим, а те зелене, бистре зенице, дубоке као врело каквог извора, плашљиво су почивале на његовом лицу. Осетио је око врата нежну руку, а глава му је била наслоањена на чврсту мишицу лепе незнанке.

– Ох, хвала Богу, живи сте! – допре му до уха нежан шапат.

– Зар сам на небу?! – питао је Милош смешећи се раздрагано.

– На небу! Како то мислите?

– Ви сте сигурно анђео?... Недостаје само музика. Ја сам, наиме, мислио да у рају увек свирају најлепше мелодије.

Црвене усне су се напућиле у дражестан осмех.

– Вама је још до шале. А ја сам се толико бринула за вас.

– Зашто кад је мени тако удобно? – блажено се насмешио Милош и сместио се још боље у наручју непознате.

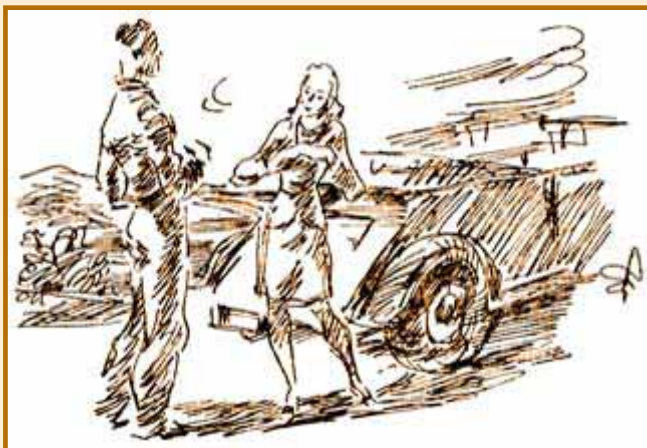
Девојка се тргла и покушала да извуче руку, али је Милош потмуло јекнуо. Рука се још јаче обавила око његовог врата.

– Зар вас много боли? – Где?

Милош међутим није осећао никакав бол. Није знао да ли су му све кости читаве, али је настојао да остане што дуже у том положају. Раширених ноздрва удисао је свежи мирис парфема који је избијао из непознате, голицао га и заносио га као младо вино. Био је то необичан мирис, њему потпуно непознат, нека комбинација јасмина и јоргована или се бар њему тако чинило.

– Покушајте да се усправите, – цвркулала је незнанка пожушавајући благим, нежним покретом да му подигне главу.

Милош се лако ослонио о њу, одупро се руком о земљу и усправио се. На десном куку осећао је бол, незнатан, као од модрице и када је опипао повређено место знао је да је јевтино прошао. Није се чак ни угрувао прописно.

Непозната је стајала пред њим и гледала га својим крупним, зеленим очима. Сада је била још лелша. Мала растом, витка, танка у струку, изгледала је као одрасла љупка девојчица. Спортски костим од зеленог штофа изванредно јој је стајао. Имала је лепе ноге и била је обучена веома укусно, иако мало кокетно.

Што се нарочито свидело Милошу, њено свеже, младо лице једва је знало за шминку. Мало

ружа на једрим уснама, танак слој пудера и једва приметно плаветнило испод очију украшавали су то лепо лице, истичући његове дражи.

– Умало да настрадамо обоје, – жалила се незнанка, обарајући поглед.

– Угледала сам кривину доцкан и нисам стигла да смањим брзину. Некако сам ипак успела да се извучем, али тад сам угледала вас. Да нисте скочили у страну и да ја нисам скоро налетела на брег с леве стране пута, ко зна шта би се догодило.

– Изгубили бисте дозволу за возњу, а то би заиста било непријатно, шалио се Милош.

– Ох, ала сте пакосни. Зар мислите да сам толико рђава – скоро се заплакала непозната.

– Нисам хтео да вас вређам. Само сам се шалио. Хвала Богу, да се све лепо свршило. Могли смо обоје да настрадамо. Од читаве пустоловине остаће ми само мали ожиљак. Али ја сам срећан што се тако догодило.

– Срећан, а зашто?

– Да није било тога не бих упознао вас, најлепшу девојку коју сам икада срео у животу.

Непозната је поруменела и стидљиво оборила очи.

– Надам се да ћу вас опет видети?

У његовом гласу струјала је топла молба. Девојка га је погледала кокетно испод дугих трепавица и насмешила се.

– Зар вам је збиља толико до тога стало?

Милош јој је запретио прстом.

– Ви сте чак на то обавезни. Повредили сте ме и сада не би било лепо да ме оставите на цедилу. Негујте ме бар док не оздравим.

Она је пришла колима и села за волан.

– Зар нећете да ми кажете ни како се зовете? – молио је Милош.

– Ви заиста не губите време. – покушавала је она да изгледа љута, – ви одмах прелазите у напад... А ја не знам ништа о вама. Искрснули сте као из земље на сред друма у том необичном оделу и за мало ме нисте учинили убицом.

– Ох, опростите, – извињавао се Милош. – Требало је да се одмах представим. Другови ме зову Мишел...

Наслонио се на врата од спортских кола и загледао се у њу. Поглед му је склизнуо волану и задржао се на малој, сребрној плочи на којој су биле урезане ове речи:

„Драгој Анабели за успомену на осамнаести рођендан од њеног татице.“

Она је упалила мотор и пружила му руку.

– Збогом, господине Мишел.

Држећи чврсто њену руку Милош је наваљивао:

– Анабела, када ћу вас опет видети?

При помену њеног имена она се тргла.

– Откуда знате како се зовем?

Уместо одговора Милош је зауставио поглед на сребрној плочици. Она је схватила и грохотом се насмејала.

– Сутра ћу вас чекати у исто време на овом друму...

– Узалуд, господине Мишел. Нећу доћи. Сутра сам веома запослена. Уосталом, не пристоји се једној младој девојци да се састаје с младићем кога честито није ни упознала.

Он је чврсто ухватио за руке и заинатио се.

– Нећу вас пустити да одете све дотле, док ми не обећате састанак.

Глас му је био енергичан и она је схватила да неће тако лако изићи на крај с њим. Послужила се зато лукавством:

– Јој, боли ме, исувише ме јако стежете. Боље бисте урадили да ми наберете киту пољског цвећа, како бих нашла изговор што сам се толико задржала. Обећала сам да ћу стићи на доручак.

Милош се брзо одвојио од аута и отрчао зеленом брежуљку. Брзим покретима брао је пољско цвеће, без реда, кидајући га заједно с кореном. Одједном се окренуо као опарен. Шум упаљеног мотора одјекнуо је иза његових леђа. Потрчао је напред, али доцкан. Ауто је већ клизио великом брзином равним друмом. Пепељасто сива коса несташно се лепршала на ветру, насмејано, љупко лице детињасто се смејало, а танка ручица весело је махала по ваздуху.

– Адје, мсје Мишел!...

Звонак, несташан смех изгубио се у тутњави мотора. Блед облак прашине заплуснуо је Милоша. Он је стајао на сред друма, држећи у рукама рпу пољског цвећа, лупајући љутито ногом о земљу. Био је изван себе од беса.

Подругљив смех тргнуо га је и он се хитро окренуо. Више његове главе, на брежуљку, стајао је Пол с рукама у џеповима и слатко се смејао:

– Ала те је насамарила! – кикотао се мали ђаволак.

Милош га је љутито погледао:

– Шта се то тебе тиче?..

– Хтео си да ми подвалиш, али ова је теби подвалила! Пољубићу је чим је видим!

Милош је одмах постао љубазнији.

– Ах, ти је дакле познајеш. Ко је ова?

Пол је сад знао да је ситуација у његовим рукама и брзо је сковао план како ће је што боље искористити.

– Нећу да ти кажем.

Милош је почео да се пење уз стрму падину хватајући се за бусене траве и жиле од разног корења. Пол је, међутим, већ бежао вичући из свег гласа:

– Нећу да ти кажем!.. Нећу...

Настала је бесна трка. Милош је био бржи и снажнији и ускоро је успео да стигне малога Пола и да га обори у траву. Лежали су један поред другог дахћући од умора.

– Хајде, реци ко је она? – молио је Милош.

Пол је вртео главом.

Милош се сетио да је Пол много волео његов плави свитер и да га је облачио када њега није било код куће.

– Знаш ли онај плави свитер? – питао је Милош.

Полове очн засијале су од задовољства.

– Је ли онај с боксерском рукавицом извезеном на прсима?

– Да, тај – поклониху ти га ако кажеш ко је она

– Зар одиста? – обрадовао се Пол.

– Твој је. Само реци, брзо.

– Ја је нисам видео јер сам дошао кад је већ одлазила. Али то је Анабелин ауто. – Јесте, – обрадовао се Милош, зове се Анабела.

– Она је кћи маркиза ди Бриела, сопственика дворца, који се налази на крају села. Ти још ниси био тамо. Дворац се не види од наше куће, јер га заклања густа борова шума. Маркиз је најбогатији поседник у целом крају. Анабела је његова љубимица.

– Ти је познајеш?

– Често сам им носио јагоде и печурке које сам брао за њих. Ани ми је увек давала бонбоне. Да знаш само што је фино код њих. Имају и базен за пливање и диван парк испред дворца. Пол је био нестрпљив.

– А сад хајдемо кући. Тетка Полета неће веровати што нас нема. Једва чекам да обучем нов џемпер.

Устали су и потрчали кроз поље. Ускоро се указа мала, бела кућица. Чим су ушли у авлију тетка Полета је почела да их грди.

– Где сте, забога, да сте остали још мало бифтек би се охладио. Хајде, Мишеле, брзо. Милош је ушао у кућу и упутио се право у кујну, али га је Полета одмах изгурала напоље.

Овде немаш шта да тражиш. У трпезарији је све спремљено.

Милош је послушао и сео за сто, покривен чистим чаршавом. Узео је с пода боцу шампањца и отворио је вештим покретом. Одјекнуо је прасак. Из боце је покуљала пара и пенушава течност. Милош је сачекао да боца сасвим извести, а онда је сасуо у велику чашу пенушаво вино. Стрпао је унутра неколико кашика шећера, узео из тањира два јаја, разлупао их, пажљиво одвојио беланце од жуманца и ово последње сасуо у чашу. Кашичицом је добро промешао густу течност и попио је на душак.

Свако јутро после футинга он је пио пуну чашу шампањца са шећером и измућканим жуманцетом. Тако му је наредио Гастон, не осврћући се на његову одлуку да неће више окусити никако алкохолно пиће.

– То ће вас ојачати и повратити вам снагу, коју сте изгубили за времв трчања и на тренингу – говорио му је Гастон. – Не заборавите свако јутро по једну велику чашу шампањца.

После доручка, Милош се завалио у удобну летњу столицу у дворишту. Пол га је оставио на миру. Отрчао је у село да се похвали друговима. Милош му је за то био захвалан. Упирао је поглед у ведро небо уживајући у његовом плаветнилу. Сањарио је будан о љупком лику девојке који му је судбина тако неочекивано убацила у његов безбрижан, весео живот...

(Наставиће се)

LJ. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Susret na drumu...

(16)

Pred njim se ukaza beli drum. Spustio se dole i pošao hodom. S desne strane prostirala se gusta šuma, pokrivajući dobar deo puta hladom od širokih, lisnatih grana. S vremena na vreme Miloš bi potrčao iz sve snage i jurio bi tako 30 do 40 metara u brzom sprintu, da bi zatim usporio korak i pošao opet hodom.

Prošao je jednu okuku i išao sredinom drumu. Neočekivano iza njegovih leđa odjeknu šum automobilskog motora. Okrenuo se naglo. Čuo je ka ko kočnice škripe. Iza krivine ukaza se prednji deo luksuznih, sportskih kola. Vozač izgleda nije pazio na krivinu i uleteo je na ovo mesto punom brzinom, tako da su se kola zanela zadnjim delom, Miloš je pomislio da će se prevrnuti, ali je vešta ruka za volanom ipak uspela da ih ispravi. Sve se to dagodilo u magnovenju... Miloš je otkočio u stranu da bi izbegao sudar, jep su kola poletela pravo na njega. Još dok je bio u letu osetio je udarac po slabini. Oko njega se sve okrenulo. Znao je da pada, ali se više ničega nije sećao. Oko njega vladao je potpun mrak...

Kad je otvorio oči ugledao je više sebe dva zelena oka, širom otvorena i uplašena. Video je ljupko, zabrinuto lice, tanak nos i jedre, pravilne usne. Pepeljasto siva kosa veselo se lepršala na povetarcu. Miloš je zatvorio oči i otvorio ih ponovo. He, nije sanjao. To ljupko, lepo lice još uvek je lebdelo nad njim, a te zelene, bistre zenice, duboke kao vrelo kakvog izvora, plašljivo su počivale na njegovom licu. Osetio je oko vrata nežnu ruku, a glava mu je bila nasloanjena na čvrstu mišicu lepe neznanke.

– Oh, hvala Bogu, živi ste! – dopre mu do uha nežan šapat.

– Zar sam na nebu?! – pitao je Miloš smešeći se razdragano.

– Na nebu! Kako to mislite?

– Vi ste sigurno anđeo?... Nedostaje samo muzika. Ja sam, naime, mislio da u raju uvek sviraju najlepše melodije.

Crvene usne su se napućile u dražestan osmeh.

– Vama je još do šale. A ja sam se toliko brinula za vas.

– Zašto kad je meni tako udobno? – blaženo se nasmešio Miloš i smestio se još bolje u naručju nepoznate.

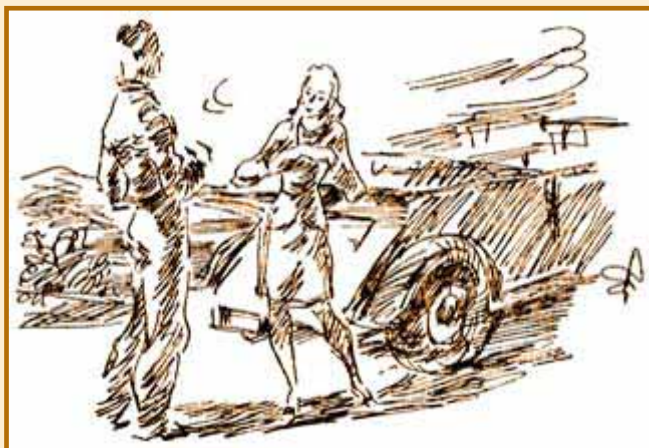
Devojka se trgla i pokušala da izvuče ruku, ali je Miloš potmulo jeknuo. Ruka se još jače obavila oko njegovog vrata.

– Zar vas mnogo boli? – Gde?

Miloš međutim nije osećao nikakav bol. Nije znao da li su mu sve kosti čitave, ali je nastojao da ostane što duže u tom položaju. Raširenih nozdrva udisao je sveži miris parfema koji je izbijao iz nepoznate, golicao ga i zanosio ga kao mlado vino. Bio je to neobičan miris, njemu potpuno nepoznat, neka kombinacija jasmína i jorgovana ili se bar njemu tako činilo.

– Pokušajte da se uspravite, – cvrkutala je neznanka požušavajući blagim, nežnim pokretom da mu podigne glavu.

Miloš se lako oslonio o nju, odupro se rukom o zemlju i uspravio se. Na desnom kuku osećao je bol, neznatan, kao od modrice i kada je opipao povređeno mesto znao je da je jevtino prošao. Nije se čak ni ugruvao propisno.

Nepoznata je stajala pred njim i gledala ga svojim krupnim, zelenim očima. Sada je bila još leša. Mala rastom, vitka, tanka u struku, izgledala je kao odrasla ljupka devojčica. Sportski kostim od zelenog štofa izvanredno joj je stajao. Imala je lepe noge i bila je obučena veoma ukusno, iako malo koketno.

Što se naročito svidelo Milošu, njeno sveže, mlado lice jedva je znalo za šminku. Malo ruža na jedrim usnama, tanak sloj pudera i jedva

primetno plavetnilo ispod očiju ukrašavali su to lepo lice, ističući njegove draži.

– Umalo da nastradamo oboje, – žalila se neznanka, obarajući pogled.

– Ugledala sam krivinu dockan i nisam stigla da smanjim brzinu. Nekako sam ipak uspela da se izvučem, ali tad sam ugledala vas. Da niste skočili u stranu i da ja nisam skoro naletela na breg s leve strane puta, ko zna šta bi se dogodilo.

– Izgubili biste dozvolu za vožnju, a to bi zaista bilo neprijatno, šalio se Miloš.

– Oh, ala ste pakosni. Zar mislite da sam toliko rđava – skoro se zaplakala nepoznata.

– Nisam hteo da vas vređam. Samo sam se šalio. Hvala Bogu, da se sve lepo svršilo. Mogli smo oboje da nastradamo. Od čitave pustolovine ostaće mi samo mali ožiljak. Ali ja sam srećan što se tako dogodilo.

– Srećan, a zašto?

– Da nije bilo toga ne bih upoznao vas, najlepšu devojku koju sam ikada sreo u životu.

Nepoznata je porumenela i stidljivo oborila oči.

– Nadam se da ću vas opet videti?

U njegovom glasu strujala je topla molba. Devojka ga je pogledala koketno ispod dugih trepavica i nasmešila se.

– Zar vam je zbilja toliko do toga stalo?

Miloš joj je zapretio prstom.

– Vi ste čak na to obavezni. Povredili ste me i sada ne bi bilo lepo da me ostavite na cedilu. Negujte me bar dok ne ozdravim.

Ona je prišla kolima i sela za volan.

– Zar nećete da mi kažete ni kako se zovete? – molio je Miloš.

– Vi zaista ne gubite vreme. – pokušavala je ona da izgleda ljuta, – vi odmah prelazite u napad... A ja ne znam ništa o vama. Iskrsnuli ste kao iz zemlje na sred drumu u tom neobičnom odelu i za malo me niste učinili ubicom.

– Oh, oprostite, – izvinjavao se Miloš. – Trebalo je da se odmah predstavim. Drugovi me zovu Mišel...

Naslonio se na vrata od sportskih kola i zagledao se u nju. Pogled mu je skliznuo volanu i zadržao se na maloj, srebrnoj ploči na kojoj su bile urezane ove reči:

„Dragoj Anabeli za uspomenu na osamnaesti rođendan od njenog tatice.“

Ona je upalila motor i pružila mu ruku.

– Zbogom, gospodine Mišel.

Držeći čvrsto njenu ruku Miloš je navaljivao:

– Anabela, kada ću vas opet videti?

Pri pomenu njenog imena ona se trgla.

– Otkuda znate kako se zovem?

Umesto odgovora Miloš je zaustavio pogled na srebrnoj pločici. Ona je shvatila i grohotom se nasmejala.

– Sutra ću vas čekati u isto vreme na ovom drumu...

– Uzalud, gospodine Mišel. Neću doći. Sutra sam veoma zaposlena. Uostalom, ne pristoji se jednoj mladoj devojci da se sastaje s mladićem koga čestito nije ni upoznala.

On je čvrsto uhvatio za ruke i zainatio se.

– Neću vas pustiti da odete sve dotle, dok mi ne obećate sastanak.

Glas mu je bio energičan i ona je shvatila da neće tako lako izići na kraj s njim.

Poslužila se zato lukavstvom:

– Joj, boli me, isuviše me jako stežete. Bolje biste uradili da mi naberete kitu poljskog cveća, kako bih našla izgovor što sam se toliko zadržala. Obećala sam da ću stići na doručak.

Miloš se brzo odvojio od auta i otrčao zelenom brežuljku. Brzim pokretima brao je poljsko cveće, bez reda, kidajući ga zajedno s korenom. Odjednom se okrenuo kao oparen. Šum upaljenog motora odjeknuo je iza njegovih leđa. Potrčao je napred, ali dockan. Auto je već klizio velikom brzinom ravnim drumom. Pepeljasto siva kosa nestašno se lepršala na vetru, nasmejano, ljupko lice detinjasto se smeјalo, a tanka ručica veselo je mahala po vazduhu.

– Adje, msje Mišel!...

Zvonak, nestašan smeh izgubio se u tutnjavi motora. Bled oblak prašine zapljusnuo je Miloša. On je stajao na sred drumu, držeći u rukama rpu poljskog cveća, lupajući ljutito nogom o zemlju. Bio je izvan sebe od besa.

Podrugljiv smeh trgnuo ga je i on se hitro okrenuo. Više njegove glave, na brežuljku, stajao je Pol s rukama u džepovima i slatko se smeјao:

– Ala te je nasamarila! – kikota se mali đavolak.

Miloš ga je ljutito pogledao:

– Šta se to tebe tiče?..

– Hteo si da mi podvališ, ali ova je tebi podvalila! Poljubiću je čim je vidim!

Miloš je odmah postao ljubazniji.

– Ah, ti je dakle poznaješ. Ko je ova?

Pol je sad znao da je situacija u njegovim rukama i brzo je skovao plan kako će je što bolje iskoristiti.

– Neću da ti kažem.

Miloš je počeo da se penje uz strmu padinu hvatajući se za busene trave i žile od raznog korenja. Pol je, međutim, već bežao vičući iz sveg glasa:

– Neću da ti kažem!.. Neću...

Nastala je besna trka. Miloš je bio brži i snažniji i uskoro je uspeo da stigne maloga Pola i da ga obori u travu. Ležali su jedan pored drugoga dahćući od umora.

– Hajde, reci ko je ona? – molio je Miloš.

Pol je vrteo glavom.

Miloš se setio da je Pol mnogo voleo njegov plavi sviter i da ga je oblačio kada njega nije bilo kod kuće.

– Znaš li onaj plavi sviter? – pitao je Miloš.

Polove oči zasijale su od zadovoljstva.

– Je li onaj s boksaerskom rukavicom izvezenom na prsima?

– Da, taj – pokloniću ti ga ako kažeš ko je ona

– Zar odista? – obradovao se Pol.

– Tvoj je. Samo reci, brzo.

– Ja je nisam video jer sam došao kad je već odlazila. Ali to je Anabelin auto...

– Jeste, – obradovao se Miloš, zove se Anabela.

– Ona je kći markiza di Briela, sopstvenika dvorca, koji se nalazi na kraju sela. Ti još nisi bio tamo. Dvorac se ne vidi od naše kuće, jer ga zaklanja gusta borova šuma. Markiz je najbogatiji posednik u celom kraju. Anabela je njegova ljubimica.

– Ti je poznaješ?

– Često sam im nosio jagode i pečurke koje sam brao za njih. Ani mi je uvek davala bonbone. Da znaš samo što je fino kod njih. Imaju i bazen za plivanje i divan park ispred dvorca.

Pol je bio nestrpljiv.

– A sad hajdemo kući. Tetka Poleta neće verovati što nas nema. Jedva čekam da obučem nov džemper.

Ustali su i potrčali kroz polje. Uskoro se ukaza mala, bela kućica. Čim su ušli u avliju tetka Poleta je počela da ih grdi.

– Gde ste, zaboga, da ste ostali još malo biftek bi se ohladio. Hajde, Mišele, brzo.

Miloš je ušao u kuću i uputio se pravo u kujnu, ali ga je Poleta odmah izgurala napolje.

Ovde nemaš šta da tražiš. U trpezariji je sve spremljeno.

Miloš je poslušao i seo za sto, pokriven čistim čaršavom. Uzeo je s poda bocu šampanjca i otvorio je veštim pokretom. Odjeknuo je prasak. Iz boce je pokuljala para i penušava tečnost. Miloš je sačekao da boca sasvim izvesti, a onda je sasuo u veliku čašu penušavo vino. Strpao je unutra nekoliko kašika šećera, uzeo iz tanjira dva jaja, razlupao ih, pažljivo odvojio belance od žumanca i ovo poslednje sasuo u čašu. Kašičicom je dobro promešao gustu tečnost i popio je na dušak.

Svako jutro posle futinga on je pio punu čašu šampanjca sa šećerom i izmućkanim žumancetom. Tako my je naredio Gaston, ne osvrćući se na njegovu odluku da neće više okusiti nikako alkoholno piće.

– To će vas ojačati i povratiti vam snagu, koju ste izgubili za vreme trčanja i na treningu – govorio mu je Gaston. – He zaboravite svako jutro po jednu veliku čašu šampanjca.

Posle doručka, Miloš se zavalio u udobnu letnju stolicu u dvorištu. Pol ga je ostavio na miru. Otrčao je u selo da se pohvali drugovima. Miloš mu je za to bio zahvalan. Upirao je pogled u vedro nebo uživajući u njegovom plavetnilu. Sanjario je budan o ljupkom liku devojke koji mu je sudbina tako neočekivano ubacila u njegov bezbrižan, veseo život...

(Nastaviće se)